

Jaz, alkimist

Pobral sem knjigo, ki jo je nekdo pustil v kavarni. Bila je brez platnic. V zgornjem desnem kotu je bilo, s svinčnikom, z roko, napisano: Zakladi duše. Rumi. Vame je zrl prvi od mnogih zakladov, za katere sploh nisem vedel, da jih iščem. A so me našli. Me bodo tudi obogatili?

«Išči, četudi nisi opremljen za to.

Na poti k Očetu ne potrebuješ veliko.

Videl boš druge, ki tudi iščejo. Pridruži se jim in postani njihov prijatelj.

Če boš za svoje bivanje izbral družbo iskalcev, boš postal eden od njih.

Ko te bodo varovali močni, se boš tudi sam naučil braniti.

Mravlji, ki želi doseči Salomona veličino, se ne posmehuj.

Mar ni bilo vse, kar imaš, nekoč le drobna želja in nedolžno iskanje?»

Hvaležen sem položil knjigo na mizo in srknil kavo. »Povej mi, s kom se družiš, in povem ti, kdo si?« sem pomislil. Ali res obstaja zakon privlačnosti? Spomnil sem se svojega pregovora: Nikoli ne pomanjšuj pomena lastne veličine. Včasih me morajo nanjo spomniti drugi. Hvaležen sem jim. Učim se ločevati med aroganco in samozavestjo. Spoznavam samega sebe. O tem je Kahlil Gibran v Preroku zapisal:

»Vaša srca spoznavajo skrivnosti noči in dneva v tišini.

Toda ušesa pričakujejo odmev spoznanja vaših lastnih src.

Samo tako bi spoznali v besedah to, kar ste od nekdanj poznali v mislih.

S prsti bi se lahko dotaknili golih teles svojih sanj.

Prav je, da si želite tega.

Skrivnostni vrelec vaše duše mora privreti in odžuboreti proti morju, da se zaklad vaših neskončnih globin lahko razkrije vašim očem.

Ne imejte tehtnice za tehtanje zaklada, ne iščite globin spoznanja s palico in metrom.

Jaz je morje brez meja in meril.

Ne recite: „Našel sem resnico,“ ampak: „Našel sem eno resnico.“

Ne recite: „Našel sem dušno pot,“ ampak: „Našel sem dušo, ki potuje po svoji poti.“

Kajti duša potuje po vseh poteh.

Duša ne potuje po eni črti in ne teče kot potok.

Duša se razvija kot lotos z neštetimi cvetnimi listi.«

Tako je govoril Prerok.

Kaj se dogaja? Ali sem normalen? Kot bi mi nekdo bral misli. Vesolje se pretaka skozi mene in se mi smeje. Me je obsijala Božja milost? Pa še veren nisem. Je pa res, da vedno bolj verujem vase. In kdor veruje vase, veruje v boga. Če sem res ustvarjen po božji podobi, mi drugega ni storiti, kot po božje se častiti. In ljubiti bližnjega kot samega sebe. Ljubiti tebe, kot sebe. In samo tisto, kar je dobro zame, je dovolj dobro zate. Iskati Boga v Cerkvi je itak bogoskrunstvo. Še Rumi pravi:

«Nisem ne kristjan, ne žid, ne musliman,
hindujec nisem, ne budist in ne častilec zena.

Ne sodim v nobeno vero ali verski sistem.

Nisem ne z vzhoda ne z zahoda,
ne iz oceana, niti nisem iz zemlje.

Iz naravnih elementov nisem, ne iz zraka.

Ne ostajam v nobenem od svetov.

Nisem naslednik Adama in Eve ali kake druge zgodbe.

Sem, kjer nisem, sled brez sledi.

Ne duša, ne telo.

Pripadam ljubezni.

Oba svetova vidim in častim kot enega.

Prvo, zadnje, znotraj, zunaj.

Vse to povezuje dih, ki diha človeka.»

Odložim pesnikovo misel in se zazrem v svojo levo podlaket, ki je za zmeraj predana eni sami misli, ki me s krvavimi vbodi spominja, da sem, kdor sem. Pred leti sem namreč iskal prepovedane tatuje. Naletel sem na neizgovorljivo, kaj šele zapisljivo. In to je bilo to. Prepovedani sad modrosti. Yahve, se bere. V stari hebrejščini JHVH, ko v pisanju še niso uporabljali samoglasnikov, ali nekaj podobnega. Ilustrira zgodbo o prigodi iz Svetega pisma, ko je Mojzes v svoji gorečnosti ogovoril goreči grm in ga vprašal, kaj naj odgovori svojim ljudem, ki ga bodo gotovo vprašali, kdo mu je dal deset zapovedi, ki naj jim sledijo. »Kdo si?« »Sem, kdor sem,« mu je odgovoril glas. Čez nekaj let sem besedo obdal z drugim tatujem, z razprtimi valovi, simbolnim prehodom Izraelcev skozi Rdeče

morje. Simbol vere in zmage volje nad nemogočim. Ne, ni si tega Glorja Gaynor izmislila.

Po prababici sem jud, večni iskalec ponotranjene modrosti izgubljene domovine. Tudi zato težko spremljam dogajanje v Palestini, ki izginja pred mojimi očmi. Ampak ne v mojem imenu. Sicer pa je bog nadzoroval vse genocido do sedaj, pa bo še našega. A mislih si ponovim: »Pripadam Ljubezni.«

«Lepo naključje, ni kaj,» sem rekel, popil kavo in stopil na novo pot. Ponovno, kot že tolikokrat prej.

Zaklad

Fantu je bilo ime Santiago. Sonce je že zahajalo, ko se je njegova dolga senca počasi bližala samotni hiši na vrhu nizke vzpetine. Nežno hribovje, do koder seže oko. Širni nasadi oljk so mehčali rahlo grobo nagubano pokrajino. Samotni topoli so spominjali na sloke jambore jadrnic sredi blago vzvalovanega morja, ki ga je pred dvema letoma fant moral prečkati, da je nato prepotoval vedno spreminjajoče se sipine puščave in usode, da je pri egipčanskih piramidah, napol mrtev, izvedel, kje je zakopano, kar išče. Pogrešal je te griče. Pogrešal je dom. Pogrešal je očeta in mamo. V torbi, ki jo je zavezal čez ramo, je dvajsetletnik nosil del zaklada, ki ga je izkopal pod smokvo v zakristiji napol podrte cerkve. O tem zakladu je tako zelo dolgo sanjal. Od sinoči je bil neizmerno bogat. Od zdaj naprej bo zagotovo srečen. Nas denar res lahko osreči? Z denarjem si je, na srečo, že vsaj dvakrat rešil življenje. Drugi zaklad je zadihani mladenič nosil v srcu. Ta mu je bil podarjen. Bil je zaljubljen. Bo sledil bogastvu ali ljubezni? Kateri dar bo prevagal? Lahko ima oba? Lahko oba ponovno izgubi? Ne bi bilo prvič.

Dilema

Pravkar sem spet končal z branjem knjige Paula Coelho Alkimist. Prebral sem jo že vsaj desetkrat. V slovenščini in angleščini. Vsako leto enkrat jo preberem. Tako kot Malega princa in Jonathana Livingstona Galeba. En tak obred opominjanja imam. Sama po sebi ni knjiga o pastirju, ki sledi svojim sanjam, nič posebnega. Moderna pravljica, napisana v dveh tednih, pomešana z legendami Svetega pisma in ljudskimi izročili. Motivacijske rozine v predvidljivi, preprosti literarni potici. Vame je zgodba že prvič naselila kopico vprašanj, zasejala seme nešteti dvomov in me usmerila, kamor me knjige pred njo niso, vsaj ne tako intenzivno, v ponovno branje. Ponovitev za ponovitvijo. Sčasoma sem postajal obseden z njo. Zgodba govori o dečku, ki sta ga starša poslala v semenišče, da bi postal duhovnik. Pri šestnajstih se zaupa očetu, da ne želi biti duhovnik, da bi rad potoval. Oče mu podari tri zlatnike, ki jih je našel med oranjem na polju. Santiago si kupi čredo ovac. V tistih krajih in tistih časih so namreč potovali le pastirji. In redki, premožni turisti. Dve leti tako potuje po andaluzijskih gričih, bere in zbira pogum, da bi tudi zares potoval. Srečuje različne ljudi, ki ga vsi usmerjajo v iskanje njegove osebne legende, njemu lastnega poslanstva. Preda se klicu. Začne slediti znamenjem. Znajde se v puščavski oazi, kjer najde

alkimista, človeka, ki vsako kovino spremeni v zlato. Zaljubi se v dekle Fatimo in postane bogat. A srce ga vleče dalje. Ko po mnogih preizkušnjah končno prispe do egipčanskih piramid, ga razbojniki skoraj umorijo. Pove jim, da je dvakrat sanjal iste sanje o zakladu, zakopanem pri egipčanskih piramidah. Neki razbojnik mu reče, da je tudi sam sanjal ponavljajoče se sanje o zakladu, zakopanem pod smokvo, v zakristiji podrte španske cerkve, a da mu na misel ne pride potovati tja. Takrat je Santiago dojel, kje je zakopan njegov zaklad. Vrne se v Španijo in izpod divje smokve izkoplje skrinjo z zakladom. In kaj zdaj? Zdaj se zgodba zame komaj začne. Kako naprej? Zdaj, ko je našel, kar je iskal, je fant gotovo razpet med vsaj dvema željama. Ali se vrniti k Fatimi, dekletu puščavske oaze Al Fajum, kar v prevodu pomeni morje ali jezero, ki mu na koncu originalne zgodbe po vetru pošlje poljub, ali ostati pri starših v andaluzijskem hribovju in uživati v bogastvu? Bo treba ponovno na pot? Je mogoče imeti vse? Bo treba izbrati? Ali se osebna legenda sploh kdaj konča? Bo fant izpolnil obljube, ki jih je dajal na poti. Bom svoje obljube o tem, da bom nekoč izvedel vse to, izpolnil jaz? S takimi dilemami v glavi sem se odločil slediti svoji osebni legendi tudi sam. Toda, ali sploh vem, kaj je moj zaklad? Ali vem, kje kopati? Ena mojih misli pravi: Če ne veš, kaj bi rad, boš dobil točno to. In tako sem se iz čiste radovednosti spravil pisati nadaljevanje Coelhovega Alkimista, ker želim postati milijonar, tako kot on. Njegovo delo je prevedeno v številne jezike in prodano v dvesto milijonih izvodov. Jaz bom zadovoljen z desetimi odstotki tega. Potem pa bomo videli. Morda si celo premislim. Na življenje lahko namreč gledam kot na proces umiranja ali na stalno rast. Izbira je vedno moja.

Nekdo je nekoč izjavil: Moje misli niso moj gospodar. Sprememim jih lahko kadarkoli.